

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

JASPER FFORDE

Cazul Jane Eyre

Traducere din engleză și note de
CARMEN TOADER

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU
Redactor
ANDREEA RĂSUCEANU

JASPER FFORDE
THE EYRE AFFAIR
Copyright © 2001 by Jasper Fforde
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2011, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FFORDE, JASPER

Cazul Jane Eyre / Jasper Fforde; trad.: Carmen Toader. –
București: Humanitas Fiction, 2011

ISBN 978-973-689-391-9

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru tatăl meu,
John Standish Fforde
1921-2000

care n-a știut niciodată că voi fi publicat, dar,
cu toate acestea, ar fi fost mândru
– și deloc surprins.

Tipărirea și legarea cărții respectă
standardele în vigoare ale
Corporației Goliath

Goliath

Tot ce-ți trebuie.™

Avertisment: Întrebuințarea greșită a produselor sau
serviciilor Corporației Goliath ar putea avea efecte
negative asupra drepturilor dumneavoastră și ale
familiei dumneavoastră la sănătate, libertate și fericire.

O femeie pe nume Thursday Next

... Rețeaua de Operațiuni Speciale a fost desemnată să se ocupe de infracțiunile considerate ori prea neobișnuite, ori prea specializate pentru forțele de ordine normale. Cu totul erau treizeci de departamente, de la obișnuitul Dispute între Vecini (SO-30) până la Detectivi Literari (SO-27) și Infracțiuni în Artă (SO-24). Informațiile despre cele cu numărul mai mic de 20 erau secrete, deși toată lumea știa că ChronoGuard era SO-12 și Antiterorism, SO-9. Se zvonea că SO-1 era departamentul de poliție internă a SpecOps. Cu ce se ocupau celelalte nu prea se știe. Ce se știe este că majoritatea ofițerilor Rețelei erau foști soldați sau foști polițiști puțin cam dezechilibrați. „Dacă vrei să fii în SpecOps“, umbla vorba, „poartă-te ciudat...“

MILLON DE FLOSS – *O scurtă istorie a rețelei de Operațiuni Speciale*

Tatăl meu avea o față de stătea timpu-n loc. Nu spun că era urât sau așa ceva. Asta era o expresie pe care cei din ChronoGuard o foloseau pentru a descrie pe cineva care avea puterea de a încetini scurgerea timpului până când aproape că-l oprea. Tata fusese colonel în ChronoGuard și își ținuse munca secretă. De fapt atât de secretă, încât noi n-am știut că dezertase decât atunci când camarazii lui, împreună cu care contabilizase timpul, au năvălit într-o dimineață în casa noastră, cu un ordin de Prindere&Eradicare la ei, care avea o dată fără limită în trecut și în viitor, cerând să le spunem unde și când era. De atunci, tata a rămas în libertate. Am aflat din vizitele lui ulterioare că întregul departament i se părea „corupt din punct de vedere moral și istoric“ și că ducea un război, el singur împotriva Biroului pentru Stabilitate Temporală Specială. Eu n-am știut niciodată la ce se referă și nici acum nu știu. Speram ca măcar el să știe ce face și să n-o încaseze. Iscușința lui în a opri timpul fusese obținută prin muncă grea și era ireversibilă:

acum devenise un călător singuratic în timp, nu aparținea unei epoci anume și nu avea alt cămin în afară de eterul cronoclastic.

Eu nu eram membră în ChronoGuard. Nu-mi dorisem niciodată să fiu. Nu era o distracție din nici un punct de vedere, deși salariul era bun, iar departamentul se lăuda că are cel mai avantajos plan de pensii: un bilet doar dus oriunde și oricând voiai. Nu, nu era de mine. Eu eram ceea ce se numea „Detectiv Gradul I“ în SO-27, Secția de Detectivi Literari din Rețeaua de Operațiuni Speciale cu sediul la Londra. E *mult* mai insipid decât pare. Încă din 1980, de când bandele puternice de infractori intraseră pe piața literară profitabilă, aveam parte de multă muncă și puține fonduri. Superiorul meu era Comandantul regional Boswell, un bărbat scund și durduliu, care arăta ca un sac de făină cu mâini și picioare. Trăia doar ca să muncească: cuvintele reprezentau viața și iubirea lui – nu era niciodată mai fericit decât atunci când pleca în urmărirea unui Coleridge contrafăcut sau a unui Fielding fals. Sub conducerea lui Boswell arestasem banda care fura și vindea edițiile princeps ale lui Samuel Johnson. Altă dată am demascat o tentativă de autentificare a unei versiuni flagrant nerealiste a operei pierdute a lui Shakespeare, *Cardenio*. Atunci a fost distractiv, dar astea nu sunt decât mici insule de agrement în oceanul rutinei de zi cu zi din SO-27. În cea mai mare parte a timpului ne ocupăm cu tranzații ilegale, violarea copyrightului și fraude.

De opt ani lucrez cu Boswell în SO-27 și locuiesc într-un apartament din Maida Vale cu Pickwick, o pasăre dodo domesticită, care a rămas la mine de pe vremea când era la modă extincția inversă și puteai să cumperi pe sub mână seturi de clonare pentru amatori. Îmi doream foarte mult – nu, eram *disperată* – să scap de LiteraTec, dar nu auzisem ca vreodată să se fi transferat cineva de acolo, iar de promovare nici nu se punea problema. Singurul mod prin care puteam să ajung Inspector plin era ca superiorul meu direct să avanseze în grad sau să plece. Dar asta nu se întâmpla niciodată. Șansa ca Inspectorul Turner să se căsătorească cu domnul bogat Cel Potrivit și să-și dea demisia rămânea doar atât – o șansă – căci deseori dl. Cel Potrivit se dovedea a fi ori dl. Mincinos, ori dl. Bețiv, ori dl. Deja Căsătorit.

După cum spuneam mai devreme, tatăl meu avea o față de stătea timpu-n loc. Și exact asta s-a întâmplat într-o dimineață de primăvară, când mâncam un sendviș într-o cafenea micuță din apropierea serviciului meu. Lumea a pălpăit, s-a cutremurat și s-a oprit. Proprietarul cafenelei a împietrit în mijlocul unei propoziții, iar imaginea televizorului a înghețat. Afară, păsările atârnavu nemișcate pe cer. Mașinile și tramvaiele se opriseră pe străzi și un biciclist implicat într-un accident încremenise în aer, cu o expresie îngrozită pe față, suspendat la jumătate de metru deasupra asfaltului dur. Și sunetele încetaseră, fiind înlocuite de un hârâit monoton, zgomotul lumii din acel moment de timp, care se repeta continuu, pe termen nedefinit, la același ton și volum.

— Ce mai face superba mea fiică?

M-am întors spre el. Tatăl meu ședea la o masă și s-a ridicat în picioare pentru a mă îmbrățișa plin de afecțiune.

— Sunt bine, am replicat, îmbrățișându-l și eu strâns. Ce face tatăl meu favorit?

— Nu mă pot plânge. Timpul e un medic *priceput*.

Preț de o clipă, m-am zgâit la el.

— Știi, am mormăit eu, cred că la fiecare întâlnire a noastră pari din ce în ce mai tânăr.

— Așa e. Vreun nepot, ceva, în pregătire?

— După cum merg lucrurile acum? Nici gând.

Tatăl meu a zâmbit și a ridicat din sprânceană.

— N-aș spune asta *încă*.

Mi-a dat o sacoșă de la Woolworths¹.

— Am fost de curând în '78, m-a anunțat el. Ți-am adus asta.

Era un single de Beatles. N-am recunoscut titlul.

— Nu s-au despărțit în '70?

— Nu întotdeauna. Cum îți merge?

— La fel ca întotdeauna. Autentificări, copyright, furturi...

— ... aceleași chestii de rahat?

— Mda, am încuviințat eu din cap. Aceleași chestii de rahat.

Ce te aduce pe aici?

¹ Lanț de supermarketuri ieftine.

— M-am dus s-o văd pe mama ta peste trei săptămâni, a răspuns el, consultându-și cronograful mare de la mână. Același motiv ăăă... ca de obicei. Peste o săptămână o să zugrăvească dormitorul în mov – n-ai vrea să discuți tu cu ea și s-o faci să se răzgândească? Nu se asortează cu perdelele.

— Ce mai face?

A oftat din străfundul sufletului.

— Radioasă, ca întotdeauna. Mycroft și Polly și-ar dori să te mai gândești și la ei.

Aceștia erau unchiul și mătușa mea. Îi iubeam din tot sufletul, deși amândoi erau nebuni de legat. Cel mai mult regretam că nu-l văd pe Mycroft¹. Nu mă mai întorsesem în orașul meu natal de mulți ani și nu-mi vedeam familia pe cât de des mi-aș fi dorit.

— Mama ta și cu mine credem că ar fi o idee bună să vii acasă o vreme. Ea crede că-ți iei munca prea în serios.

— Ai cam mult tupeu, tată, să zici tocmai tu asta.

— Au, bine țintit! Cum stai cu istoria?

— Binișor.

— Știi cum a murit Ducele de Wellington?

— Sigur, am răspuns eu. A fost împușcat de un trăgător de elită francez la începutul bătăliei de la Waterloo. De ce?

— Ei, așa, a mormăit tatăl meu cu o inocență prefăcută, scriind ceva într-un carnețel. Preț de o clipă a tăcut.

— Deci Napoleon *a invins* la Waterloo, nu-i așa? a întreat el rostind cuvintele rar și foarte afectat.

— Bineînțeles că nu, am replicat eu. Mareșalul Blücher a intervenit exact la țanc și a salvat situația.

Am mijit ochii.

— Asta e istorie din școala primară, tată. Ce pui la cale?

— Păi, e o coincidență, nu crezi?

— Ce anume?

— Nelson și Wellington, doi mari eroi naționali, *amândoi* împușcați la începutul celei mai importante bătălii decisive a lor.

— Ce vrei să spui?

¹ Este și prenumele fratelui mai lenș, dar mai inteligent al lui Sherlock Holmes.

— Că revizionişti francezi ar putea fi implicați.
— Dar rezultatul ambelor bătălii n-a fost afectat, am afirmat eu. Noi tot am învins, în ambele împrejurări!
— N-am zis că se și pricepe la asta.
— E absurd! am râs eu de el. Presupun că tu crezi că aceiași revizionişti au făcut ca Regele Harold să fie omorât în 1066 pentru a ajuta invazia normandă¹!

Dar tata nu râdea. A replicat puțin surprins:

— Harold? Ucis? Cum?
— O săgeată, tată. În ochi.
— Englezească sau franțuzească?
— Nu se știe, am replicat eu, iritată de întrebările astea bizare.
— În ochi, zici tu? Timpul și-a ieșit din fire, a mormăit el, scriind iarăși ceva.

— *Ce și-a ieșit din fire?* am întrebat eu, căci nu-l auzisem prea bine.

— Nimic, nimic. *Cine, ca să-l îndrept, m-a blestemat pe mine...*

— *Hamlet?* am întrebat eu, recunoscând citatul.

M-a ignorat, a terminat de scris și a închis cu zgomot carneașul, apoi și-a dus vârfurile degetelor la tâmpile și s-a masat o vreme, dus pe gânduri. Lumea a înaintat, zgâlțâindu-se, preț de o secundă și apoi a înghețat din nou. S-a uitat neliniștit în jur.

— Sunt pe urmele mele. Mersi pentru ajutor, scumpete. Când te vezi cu mama ta, spune-i că mă pune pe jar – și nu uita să încerci s-o convingi să nu zugrăvească dormitorul.

— Orice culoare în afară de mov, da?

— Da.

Mi-a zâmbit și mi-a atins obrazul. Am simțit cum mi se umezesc ochii. Toate vizitele astea erau prea scurte. Mi-a simțit tristețea și mi-a zâmbit, un zâmbet pe care orice copil și-ar dori să-l primească de la tatăl lui. Apoi a glăsuțit:

— *Căci mi-am aruncat ochii asupra trecutului, cât de departe SpecOps doisprezece poate privi...*

¹ Ultimul rege anglo-saxon al Angliei, care a domnit din ianuarie 1066 până în octombrie, și a fost ucis în bătălia de la Hastings.

A făcut o pauză, apoi a încheiat citatul, o parte dintr-un cântec vechi al ChronoGuard, pe care tata obișnuia să mi-l cânte când eram mică.

— ... *am avut o viziune asupra lumii și a tuturor opțiunilor care-ar putea fi!*

Și pe urmă a dispărut. Lumea s-a ondulat, pe când ceasul o lua iarăși din loc. Barmanul și-a terminat propoziția, păsările și-au continuat zborul spre cuiburile lor, televiziunea și-a reluat o reclamă grețoasă la Burgerii Zâmbitori și, de partea cealaltă a străzii, biciclistul a aterizat pe asfalt cu o bufnitură.

Totul a continuat ca de obicei. Nimeni în afară de mine nu-l văzuse pe tata când a venit și când a plecat.

Am comandat un sendviș cu crab și am început să mănânc distrată din el, sorbind din cafeaua care părea că nu se mai răcește niciodată. Nu erau mulți clienți și Stanford, proprietarul, spăla niște căni. Am lăsat ziarul pe masă ca să mă uit la televizor, de îndată ce a apărut pe ecran emblema Postului de Știri Broasca Râioasă.

Broasca Râioasă era cel mai important post de știri din Europa. Conducătorul Corporația Goliath, difuza douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru reportaje cu noutăți, la care posturile naționale de știri nici măcar nu sperau să aibă acces. Goliath îi oferea banii și stabilitatea, dar și un aer oarecum dubios. Nimănu-i plăcea influența dăunătoare pe care Corporația o avea asupra lumii, iar Postul de Știri Broasca Râioasă își primea porția de critici, în ciuda dezmințirilor repetate că firma care o finanța ar fi dat toate ordinele.

— Acesta, a tunat crainicul acoperind muzica săltăreață, este Postul de Știri Broasca Râioasă. Broasca Râioasă vă prezintă Știrile de pe Glob, Știrile La Zi, Știri ACUM!

Reflectoarele s-au aprins deasupra prezentatoarei de știri, care a zâmbit înspre camera de filmat.

— Acum vă prezint știrile de la ora prânzului, de luni, 6 mai 1985, iar eu sunt Alexandria Belfridge. În această săptămână, Peninsula Crimeea, a afirmat ea, a intrat iarăși în atenția publicului, când Națiunile Unite au adoptat rezoluția PN17296, în care se insistă ca Anglia și guvernul Rusiei Imperiale să înceapă tratativele

cu privire la suveranitate. Pe când Războiul Crimeii¹ intră în al o sută treizeci și unulea an, grupuri de presiune atât locale, cât și din străinătate se străduiesc să pună capăt ostilităților.

Am închis ochii și am gemut ușurel. Fusesem și eu acolo, făcându-mi datoria față de țară în '73, și am văzut cu ochii mei adevăratul război, dincolo de fast și glorie. Canicula, gerul, frica, moartea. Crainica vorbea în continuare pe o voce tăioasă, încărcată de șovinism.

— Când forțele armate englezești i-au alungat pe ruși din ultimul colțisor al Peninsulei, în 1975, s-a considerat a fi un triumf important, care avusese mici șanse de reușită. Însă, de atunci, lucrurile au rămas într-un punct mort, iar atitudinea națiunii a fost exprimată pe scurt de către Sir Gordon Duff-Rolecks, săptămâna trecută, la un marș antirăzboi din Trafalgar Square.

Emisiunea s-a întrerupt pentru a arăta imagini de la un miting mare și destul de pacifist din centrul Londrei. Duff-Rolecks stătea pe un podium și ținea un discurs în fața unei grămezi de microfoane puse de-a valma.

— Ceea ce a început în 1854 ca o încercare de a înfrâna expansionismul Rusiei, întona ministrul, s-a transformat de-a lungul anilor în nimic mai mult decât un exercițiu de întreținere a mândriei naționale...

¹ Războiul Crimeii (1854-1856) a avut loc în realitate între Rusia și alianța formată din Marea Britanie, Franța, Turcia și Sardinia. Motivul principal a fost că britanicii și francezii nu voiau ca Rusia să cucerească Turcia și să capete ieșire la Marea Mediterană. Aliații au considerat că cel mai bine este să invadeze Peninsula Crimeea. Au avut loc mai multe bătălii, iar rezultatul a fost incert. Dar, într-un mod ciudat, acest conflict a avut un mare impact asupra culturii britanice – poate pentru că a existat un mare număr de morți. A fost considerat un simbol al inutilității războaielor și a introdus în vocabular cuvântul *cardigan* (un pulover care se încheie în față cu nasturi), după numele generalului Lord Cardigan. Cea mai faimoasă bătălie din Crimeea a fost Atacul cavaleriei ușoare, când generalul Cardigan și-a condus trupele într-o vale greșită și cei mai mulți dintre soldații aflați sub ordinele lui au fost omorâți de către artileria rusească. Generalul Cardigan a supraviețuit, dar vina pentru acest măcel i-a fost atribuită locotenentului Nolan, care murise în luptă.

Dar eu nu ascultam. Mai auzisem asta de un catralion de ori. Am mai luat o sorbitură de cafea, pe când transpirația mă gădila pe pielea capului. La televizor se derulau imagini din arhivă ale Peninsulei, în timp ce Duff-Rolecks vorbea:

— Sevastopol, o garnizoană englezească puternic fortificată, din a cărei arhitectură și moștenire istorică nu mai rămăsese mare lucru. De câte ori vedeam aceste imagini, mirosul corditei și bubuiturile obuzelor care explodau îmi umpleau mintea. Instinctiv, am dus mâna la singura urmă vizibilă care îmi rămăsese din acea campanie – o mică cicatrice de pe bărbie. Ceilalți nu fuseseră la fel de norocoși. Nimic nu se schimbasese. Războiul se târâia în continuare la fel.

— E o aiureală, Thursday, a spus cu seriozitate o voce din apropiere.

Era Stanford, proprietarul cafenelei. Ca și mine, era veteran din Crimeea, dar dintr-o campanie anterioară. Spre deosebire de mine, el își pierduse mai mult decât inocența și câțiva prieteni buni, se mișca greoi pe două picioare din metal și încă mai avea suficient șrapnel în corp încât să fabrice o jumătate de duzină de conserve de fasole coaptă.

— Cu Crimeea s-a zis din cauza Națiunilor Unite.

Îi plăcea să vorbească cu mine despre Crimeea, în pofida opiniilor noastre diferite. Nimeni altcineva nu voia asta. Soldații implicați în disputa actuală cu Țara Galilor erau mult mai ridicați în slăvi. Militarii din Crimeea veniți în permisie își lăsau de obicei uniforme în dulap.

— Nu prea cred, am replicat eu pe un ton neutru, cu privirea ațintită pe fereastra prin care vedeam un veteran din Crimeea care cerșea la colțul străzii, recitând Longfellow din memorie pentru câțiva penny.

— S-ar irosi toate viețile alea dacă am ceda acum, a adăugat Stanford cu asprime în voce. Suntem acolo din 1854. *Nouă* ne aparține. La fel de bine am putea să le dăm înapoi francezilor Insula Wight¹.

— *Le-am dat* înapoi francezilor Insula Wight, am replicat eu pe un ton indulgent. Cunoștințele lui Stanford despre starea actuală

¹ Insula a aparținut dintotdeauna Imperiului Britanic.

a lumii se rezumau de obicei la prima divizie de crichet¹ și la viața amoroasă a actriței Lola Vavoom.

— A, da, a murmurat el, încrețindu-și fruntea. Le-am dat-o, nu-i așa? Păi, n-ar fi trebuit. Și cine se cred ăștia de la UN?

— Nu știi, dar dacă nu mai moare nimeni, eu cu ei votez, Stan.

Barmanul a clătinat cu tristețe din cap, pe când Duff-Rolecks și-a încheiat discursul:

— ...nu se prea poate pune la îndoială că țarul Romanov Alexei IV are drepturi depline de suveranitate asupra peninsulei, iar eu, unul, aștept cu nerăbdare ziua când ne vom putea retrage trupele din ceea ce s-ar putea descrie ca fiind o risipă fără măsură de resurse și vieți omenești.

Prezentatoarea de la Știrile Broasca Râioasă a revenit pe ecran și a început să vorbească despre altceva – guvernul voia să mărească taxa pe brânză cu 83 la sută, o măsură nepopulară care, cu siguranță, avea să aducă pichete de cetățeni militanți în fața magazinelor care vindeau brânză.

— Rusnacia ar putea opri războiul și mâine dacă s-ar retrage! a exclamat Stanford pe un ton războinic.

Nu era un argument și o știam amândoi. Nu mai rămăsese nimic valoros în peninsulă, indiferent cine ar fi câștigat. Singura fâșie de pământ care nu fusese complet distrusă de bombardamentele artileriei era plină de mine. Din punct de vedere istoric și moral, Crimeea aparținea Imperiului Rus. Și cu asta, basta.

Următoarea știre se referea la o ambuscadă de la granița cu Republica Socialistă a Țării Galilor². Nimeni nu fusese rănit, se schimbaseră doar câteva focuri peste râul Wye, lângă Hay. Aprig ca de obicei, tinerelul președinte pe viață Owain Glyndwr al VII-lea³ dăduse vina pe pretențiile imperialiste ale Angliei de a unifica Marea

1 În lumea creată de Fforde, crichetul este un joc foarte violent.

2 Deși Țara Galilor face parte din Imperiul Britanic de mai bine de o mie de ani, galezii – aproximativ 3 milioane – vorbesc o altă limbă și sunt o permanentă sursă de glume pentru englezi. În partea de sud a Țării Galilor existau multe mine de cărbune și, în consecință, o mare parte a populației vota cu Partidul Laburist, partid de stânga.

3 În realitate, a fost liderul rezistenței naționaliste galeze din secolul al XV-lea.

Britanie. Tot ca de obicei, Parlamentul n-a dat nici măcar o declarație despre acest incident. Știrile au continuat, dar eu nu prea mai eram atentă. O nouă centrală nucleară se deschisese în Dungeness, iar prim-ministrul se dusese la inaugurare. A rânjit din obligație când au clipit blițurile. Am revenit la ziarul meu și am citit un articol despre un proiect parlamentar care propunea să li se retragă păsărilor dodo statutul de specie pe cale de dispariție, căci numărul lor crescuse enorm, dar nu mă puteam concentra. Crimeea îmi umpluse mintea cu amintirile ei nedorite. Am avut noroc că mi-a sunat pagerul și mi-a adus atât de necesarul contact cu realitatea. Am aruncat câteva bancnote pe tejghea și am țâșnit pe ușă, pe când prezentatoarea de la Știrile Broasca Râioasă anunța pe un ton grav că un tânăr suprarrealist a fost ucis – înjunghiat de o bandă de adepți ai unei școli radicaliste a impresionismului francez.

2 *Gad's Hill*

„... Există două curențe teoretice referitoare la elasticitatea timpului. Primul spune că timpul este foarte volatil, iar orice eveniment, oricât de neînsemnat ar fi, modifică viitorul posibil al planetei. Cealaltă perspectivă este că timpul e rigid și că, indiferent cât de mult ai încerca, mereu va reveni la un prezent predeterminat. Eu, personal, nu-mi fac griji din pricina unor asemenea banalități. Pur și simplu vând cravate celor care vor să cumpere...”

Vanzătorul de cravate din Victoria, iunie, 1983

Pagerul mi-a transmis un mesaj tulburător: ceea ce părea imposibil de furat tocmai fusese furat. Nu era pentru prima oară când fusese șterpelit manuscrisul *Martin Chuzzlewit*. Cu doi ani în urmă fusese scos din vitrină de către un paznic care nu voia altceva decât să citească romanul în forma lui intactă, neatinsă. Plin de remușcări și neputând să descifreze scrisul lui Dickens din primele trei pagini, până la urmă și-a recunoscut fapta, iar manuscrisul a fost recuperat. Și-a petrecut cinci ani asudând la cuptoarele de ars varul din Dartmoor.

Pentru cele mai reușite exemplare din speciile dispărute
de pe glob, duceți-vă la:

Magazinul de dodo al lui Pete și Dave

Din stocul nostru actual:

Dodo: V1.8, ediție rară pentru colecționari, VGC un ușor defect
la laba piciorului

Dodo: V2.9.1 bine secvențiat, potențial campion în concursuri
Auk uriaș: V2.3 acreditat RESC, poate participa la concursuri
Lup tasmanian: alegeți din trei exemplare V1.75. Se poartă
minunat cu copiii.

Mastodont pigmeu: V5.3 Dresat să stea în casă, mai multe culori

Sunați acum la Baydon 261
pentru consultanță gratuită!

Garantăm că toate sunt domesticate și au acte. Stocurile se
modifică în fiecare zi. Sunați pentru a afla ultimele prețuri. Pete
și Dave au legitimații valide de SpecOps-13 și de Departamentul
Național de Clonare și Genetică. Reg: 48912902/gh/04

MÂNCAȚI MAI MULTĂ

PÂINE PRĂJITĂ

E gustoasă și hrănitoare!

Sunați gratuit la 1-700-TOAST și primiți **gratuit** un set complet
de informații și recomandări
pentru a vă spori plăcerea de a mânca **PÂINE PRĂJITĂ**

Acest anunț este publicat de
COMITETUL DE MARKETING AL PÂINII PRĂJITE
Sponsor oficial acreditat al Departamentului
de Detectivi Literari din Swindon